

ningsretssag. Men jeg tilkendegav dengang, og det gør jeg også i dag, hvor politiet efterforsker en ny konkret sag, at hvis det viser sig, at undersøgelserne i Københavns Politi fører til noget, mener jeg, der er grundlag for at overveje, om ikke Rigsadvokaten skal se på sagen igen, for så er der jo flere tilfælde, hvor folk har begået strafbare handlinger. Men så langt er vi ikke kommet endnu.

Fjerde næstformand (Aage Frandsen):

Så går vi i gang med medspørgerne. Først hr. Søren Krarup.

Søren Krarup (DF):

Det er selve justitsministerens grundlag for bedømmelse af sagen, jeg vil anfægte, for jeg synes, det er ganske meningsløst, at trusler om mord pådømmes efter racismeparagraffen. Jeg synes, det er at flytte sagen fra det rigtige til det forkerte sted, for en trussel om mord er ikke ord, det er handling. Det er det samme, som når den, der står foran soldaterne, siger »fyr«, når de hæver geværet. Det er ikke en ytring, som er til debat, det er et ord, som svarer til en handling.

Derfor må man sige, at når Hizb-ut-Tahrir opfordrer til mord på jøder og regenter, her helt konkret den danske statsminister og den danske forsvarsminister, begår de en strafbar handling. Det er ensbetydende med, at de ikke kun krænker ytringsfriheden – det kan måske diskuteres – men simpelt hen griber til den form for vold, der ifølge grundlovens § 78, stk. 2, er at forbyde ved dom. Er justitsministeren ikke enig med mig i, at et sådant ord ikke bare er en ytring, men en handling, der skal straffes efter loven?

Justitsministeren (Lene Espersen):

Jeg vil godt starte med at sige til hr. Søren Krarup, bare for at misforståelsen ikke skal fortsætte, at den nye sag, som København Politi netop efterforsker, har jeg ikke omtalt som værende en sag, der falder ind under racismeparagraffen.

Jeg sagde i min besvarelse til hr. Peter Skaarup, at et medlem af foreningen Hizb-ut-Tahrir tidligere er blevet straffet for sine udtalelser om jøder, og at det gav grundlag for, at Rigsadvokaten kunne undersøge, om der var tilstrækkeligt med beviser til, at foreningen kunne opløses ved dom. Det fandt Rigsadvokaten efter undersøgelsen at der ikke var.

Kl. 15.30

Det er korrekt, at der nu er kommet en ny sag med konkrete trusler, og jeg er fuldstændig enig

med hr. Søren Krarup i, at det er andre straffelovsparagraffer, der her er tale om. Men Københavns Politi er altså i gang med at efterforske den konkrete sag og også undersøge, hvorvidt der er sket straffelovsovertrædelser.

Søren Krarup (DF):

Jeg synes, at også den forrige sag, der blev pådømt efter racismeparagraffen, for så vidt vedrørte krænkelse af grundlovens § 78, stk. 2. Ingen opfordring til at slå andre ihjel falder ind under begrebet ytringsfrihed. Det er ord, der er det samme som en handling, og som jeg derfor synes skal pådømmes efter loven.

Jeg vil blot spørge justitsministeren: Er justitsministeren ikke enig med mig i, at når Rigsadvokaten gang på gang afviser at anlægge sag mod Hizb-ut-Tahrir og altså anfægte dens lovlighed, er det i virkeligheden ensbetydende med en form for legitimering af denne uhyggelige forening? Og kan vort offentlige liv blive ved med at bære, at en sådan forening, der opfordrer til mord på jøder, ministre osv., fortsat figurerer som en lovlig forening?

Justitsministeren (Lene Espersen):

Jeg vil gerne starte med at sige til hr. Søren Krarup, at det jo ikke er korrekt, at Rigsadvokaten gang på gang har afvist at gøre noget. Rigsadvokaten har én gang vurderet, hvorvidt der var grundlag for at søge foreningen Hizb-ut-Tahrir opløst ved dom, og Rigsadvokaten fandt, at der ikke var tilstrækkeligt med beviser til at kunne gøre det. At et medlem af den pågældende forening begik en overtrædelse af straffeloven, i dette tilfælde af racismeparagraffen, var ikke tilstrækkeligt til, at foreningen kunne opløses ved dom.

Jeg vil så sige til hr. Søren Krarup, at for så vidt angår den anden del af hr. Søren Krarups spørgsmål, er jeg nok mere enig med Rigsadvokaten, end det umiddelbart kunne lyde. Jeg er faktisk af den samme opfattelse, nemlig at man skader en god sag mere, end man gavner den, hvis man vil gennemtvinge en opløsningssag, som man taber, fordi man ikke har nogen beviser. Det ville nemlig virke som en blåstempling af en så usympatisk forening som Hizb-ut-Tahrir, og derfor synes jeg også, det er rigtigt, at hvis man begiver sig ud i at indlede en straffesag, skal man i hvert fald føle, at der i det mindste er en chance for, at sagen kan vindes, så de personer ikke efterfølgende kan hovere og sige, at nu